

Strona pozwana: Einheitlicher Abwicklungsausschuss (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej dotyczącej rocznej składki skarżącej do funduszu restrukturyzacyjnego za rok składkowy od 1 stycznia do 31 grudnia 2016 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 103 ust. 2 i art. 7 dyrektywy 2014/59/UE⁽¹⁾ i art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014⁽²⁾.

Skarżąca podnosi, że decyzja pozwanej dotycząca jej rocznej składki jest niezgodna z prawem, ponieważ uwzględnia ona ze skutkiem zmniejszającym wysokość składki jedynie działalność wspierającą, nie natomiast także pomocniczą działalność wspierającą. W ten sposób roczna składka skarżącej na fundusz restrukturyzacyjny za rok składkowy od 1 stycznia do 31 grudnia 2016 r. został ustalony na zbyt wysoką kwotę.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia rozporządzeń wykonawczych do dyrektywy 2014/59/UE i rozporządzenia (UE) nr 806/2014, które należy interpretować zgodnie z tymi aktami prawnymi w ten sposób, że uprzywilejowują one także pomocniczą działalność wspierającą.
3. Zarzut trzeci, podniesiony posiłkowo, dotyczący niezgodności z prawem rozporządzeń wykonawczych do dyrektywy 2014/59/UE i do rozporządzenia (UE) nr 806/2014.

W tym kontekście skarżąca podnosi, że w wypadku gdyby była niemożliwa wykładnia rozporządzeń wykonawczych zgodna z dyrektywą 2014/59/UE i rozporządzeniem (UE) nr 806/2014, to wówczas rozporządzenia wykonawcze są w tym zakresie niezgodne z prawem. Decyzja Komisji oparta na tych rozporządzeniach wykonawczych jest zatem niezgodna z prawem.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173, s. 190)

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225, s.1)

Skarga wniesiona w dniu 23 sierpnia 2016 r. – Verein Deutsche Sprache/Komisja Europejska

(Sprawa T-468/16)

(2016/C 371/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Verein Deutsche Sprache e.V. (Dortmund, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat W. Ehrhardt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji przyjętej przez sekretarza generalnego w imieniu Komisji zgodnie z art. 4 szczegółowych zasad stosowania rozporządzenia (WE) 1049/2001 z dnia 10 czerwca 2016 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 10 ust. 3, art. 11 ust. 2 TFUE i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) – Brak otwartego i przejrzystego dialogu

- Skarżąca podnosi, że w decyzji nie uwzględniono żądań skarżącej, które jasno wynikają z wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów i mają na celu uzyskanie całościowego wglądu w procedurę, która skutkowałą decyzją o reorganizacji biura prasowego w budynku Berlaymont Komisji i ograniczeniem go do języków angielskiego i francuskiego. Przedstawiono jedynie kilka dokumentów, które zasadniczo dotyczą formalności, lecz nie wskazano w nich organu wydającego decyzję ani jej uzasadnienia.

W zaskarżonej decyzji Komisja nie odniosła się szczegółowo do przywołanych przez skarżącą źródeł pochodzenia dokumentów; Komisja zachowała dla siebie uzasadnienie odmowy dostępu do dokumentów i narusza w ten sposób obowiązek wynikający z art. 10 ust. 3 TUE i z innych przepisów Unii Europejskiej dotyczących możliwie najbardziej otwartego i przejrzystego dla obywateli przyjmowania decyzji i przedstawiania ich uzasadnienia.

- Ponadto skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła wynikający z art. 11 ust. 2 TUE obowiązek utrzymywania otwartego i przejrzystego dialogu ze stowarzyszeniami przedstawicielskimi, ponieważ zignorowała żądania skarżącej, nie udostępniła jej dokumentów i przedstawiła niewystarczające informacje dotyczące zatrzymania przez Komisję dokumentów.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 15 ust. 3 akapit pierwszy TFUE, art. 42 karty oraz art. 2 ust. 1 i 3, art. 4 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾ – Częściowa odmowa dostępu do dokumentów

- W ramach zarzutu drugiego skarżąca twierdzi, że nieuwzględnienie istotnych części wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów narusza zasadę przejrzystości Unii Europejskiej.
- Ponadto skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie rozstrzygnęła w decyzji, że dany dokument można utajnić ze względów związanych z ochroną danych, nie opisując tego dokumentu w szerszym zakresie ani jego treści oraz nie uzasadniając wystarczająco tej decyzji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).